

Günlerden Bayram

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 14 Ağustos 2019

Tortusu renklerin tıpkı zehirli bir künefe tadında ve başucumda şiir, yaktığım ucu mektubun belli ki teşbihte hata olmuyor.

Yorgun kırlangıcın titreyen bedeni ve sivri gagası mağdur düşlerin ve işte o meşhur penaltı az sonra kopacak alkış tufanın da ön sözü.

Sözcükleri yıkayıp çitiledim bayram günü ve yorgun şiirlerim elini öptüm tıpkı uzağımda duran ölü bedenlerin de Allah taksiratını affetsin diye yaşlarıma karıştı dualarım.

Bir parmak açık evin kapısı ve yorgun düşler misafir bu kez, tüm dünde kalanlar...

Gidiyorum çok eski günlere gidiyorum ve apartmanın en alt katında oturan gayri Müslim komşumuzun bahçesinde besliyoruz aldığımız toraman koçu ne de olsa bayram öncesi isteklerine sahip çıkıyoruz sevgili kurbanlığımızın ve korkarak yaklaşım yüzümde kocaman bir gülümse elime geçen ne ise tıkıyorum ağzına hayvanın-pardon hayvanların ne de olsa kendimi bildim bileli adağımızı illa ki komşumuzun bahçesinde ağırlayıp sonra da sahip çıkıyoruz etine büyük zevkle.

Apartment boşluğunda yankılanıyor her me deyişi ve ben sabırsızlıkla bekliyorum hayvanın cellâdını ne de olsa ikna edeceğim babamı ve kesilmesini engelleyeceğim ve günü gelip çatıyor.

Yalvar yakar gözyaşlarım eşlik ederken görüyorum ki kimsenin umurunda değilim ve o an geldiğinde gözlerimi kapatıp en arka odasına kaçıyorum evin.

Eti sıcak.

Postundan dumanlar çıkıyor ve annem iş başında.

Kaçta böleceğimizi soruyorum ve yedi rakamını duyunca çok mutlu oluyorum demek ki sevdiğimiz yedi aile nasıplenecek hayvanın etinden bir o kadar telaşlıyım ne de olsa yakın komşularımıza ben götüreceğim o hisselerine düşen payı.

Hava ne sıcak ne de soğuk.

Hava çok muktedir mutluluk dağıtmaya.

Bayram havası ne de olsa ve kapımız gün boyu çalınıyor ve etler hazır hala gelince benim mesaim başlıyor.

İlk durak karşı komşumuz ve evet, kocaman bir bahçe içerisindeki evde oturan en sevdiğimiz komşuların başında geliyor. Az mı çektiler benim kahrımı? Kaç kez topumun kaçtığı ve bakamayacağımı anladığımda onlara teslim ettiğim civciv ailesi.

Günlerden bayram; günlerden mutluluk ve paylaşmanın, kucaklaşmanın adresi.

Yorgunluk ne kelime. Zaten iki adımlık yol yine de çok büyük iş yapmışım gibi gururla çalışıyorum kapılarını hele ki gözlerindeki o tebessüm hayvana döktüğüm gözyaşımı bir anda alıp götürüyor.

Yol yorgunu değil henüz kimse ne de olsa sevmekten, sevilmekten yorgun düşmez ki insan, dediğimiz zamanlar.

Şimdi rahmetli olan kim varsa birbirimize gidip geliyoruz ve uçuşan saçlarıma eşlik eden pembe elbisem ve pembe kurdelem.

Mevsim bayram mevsimi.

Mutluluk dağıtılan bir bayram ve kimselerin tatil beldelerini henüz seçmediği.

Kuş tüyü yatağında kuş kadar canımla kuş gibi atarken kalbim...

Ve güne uyanıyorum yine bir bayram sabahı. Bizden dua bekleyen kim ise ve yolumuz uzak olsa da kabristana... başımız gözümüz üstüne elbette.

Hala saçlarım havada uçuyor ve hala pembe bir kurdelem var lakin pembe elbisemi çoktan kaybettim pembe hayallerimi de ve ben sadece sahip olduğum yetinme duygusu ile üstesinden geliyorum bayram hüznünün.

Aşık atmasın da kimse hani hüznümler. Hepi topu dört gün bayram lakin bana dört sene gibi uzun geliyor.

Yeter ki günümüzü aratmasın Rabbim ve artık eksilmesin kimse ve şükür yüklendiğimiz her günün de kıymetini bilelim.

Şehir pek bir sessiz ve öksüz belli ki şehir özlem içerisinde bayram öncesi o kalabalığına ne de olsa kimse bayramını tebrik etmedi yedi tepeli şehrin bu anlamda herkes bir an evvel dönsün evine, şehrine

ve yeniden başlasın o çılgın koşturma ve kuyruklar.

İstanbul da her halükarda hüzünlü belli ki yetimliğini duyumsayan bir tek ben değilim.

Bir bayram vakti.

Binlerce bayram tebriki.

Bindik bir alamete gidiyoruz bayram ziyaretine ve mezar sessizliğinde bir gün aslında kapış kapış hatıralar.

Her bayram biraz daha büyüyorum ve gerçekleri idrak ediyorum ve kıymetini bilemediğim her şey için daha bir sıkı sıkı sarılıyorum sevdiklerime.